

Izgal

stylist: Domán Melinda, sminkes: Somogyvári Dóra, fodrász: Végh Virág
ruhák: BAGATT ES SOK MAS - Mammút 1. utcaszint, RESERVED

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉP –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

mas

EZ A PURITÁN LÉTEZÉS

Nyolc éve interjúztam egy fiatal lánnyal, akiben egyszerre volt játékoság és drámaiság, és nemcsak a színpadon; aki biciklivel járta a nagyvárost, és úgy beszélgetett a járókelőkkel, mintha egy kis faluban kerekedne. A Magashegyi Underground énekesnőjével, a mesés nevű, titokzatos hangú **Bocskor Bíborkával** az Orczy-kertben találkoztunk újra, ahová a kislányával, Zsolnával is járni szoktak. Hosszú, ruganyos léptekkel és széles mosollyal érkezik, mintha csak leugrott volna hozzám dumcsizni. Eszembe jut, hogy azt írta, amikor egyeztettünk, hogy két napja készül a beszélgetésre. Meg is lepett, hiszen igazán spontánnak ismerem. Aztán az is beugrik, hogy amikor a pandémia alatt feltettem neki egy körkérdést, egy lírai vallomást, kész remekművet kaptam vissza tőle. Ezt el is mondom, ahogy lehuppanunk egy padra. Már az első válaszokban ott van a mosolygó-eltűnődő, szeleburdi-filozofikus Bíborka.

- ◆ – Tényleg megvan bennem mind a kettő: a kiszámíthatatlanság és a maximalizmus is. Azért készültem két napig, hogy le tudjam tenni Zsolnát, és nemcsak szervezésben, hanem lelkileg is. Mostanában száz százalékosan felé fordulok, ezért nehéz kihúznom magamban azokat a fiókokat, amelyekben más is van. Most különösen nehéz napjaink voltak, kicsit megbetegedtem, le kellett mondanom a Strand Fesztivált, vasárnap is lesz egy koncertünk, de nem tudunk próbálni a fiúkkal, mert gégediétán vagyok. Most valahogy minden kicsit megakasztja azt a folyamatot, hogy kihúzzam azokat a fiókokat, de lehet, hogy tudat alatt én magam akasztom meg...

– A döntés, hogy visszamész koncertezni, könnyű volt?

– A döntés igen, a frusztráció, ami velem járt, az volt nehéz. Mostanában csak gyakorlatias dolgokat csinállok, leszámítva a gondolataimat. Nem tudtam elképzelni azt az embert a színpadon, aki elmosogatott előtte és Zsolnát tanította, figyelve, hogy ne telepedjen rá, adjon neki elég teret, de azért jól koordinálja – úgy szoktam mondani, hogy „rendet csinál a betűlevesben”. Az első koncertet a Művészetek Völgyében tartottuk, Zsolna is ott volt, és kinyitott bennem valami derűt, pedig nem vagyok egy derűs „matiné lady”. De amikor megláttam, hogy ott tapsol, olyan boldogsággal énekeltem az Árnyékokat, ami nem biztos, hogy benne van abban a dalban.

nem kellene folyamatosan önkinyilatkoztatásban élni, mindenre reagálni, mindent kommentálni

– Az anyaság a színpadon is megváltoztatott?

– Nem hiszem, hogy megváltozna a stílusom, mert ezek a dalok vagy belőlem nőttek ki, vagy átjártak engem; egyébként nagyobb hangterjedelmű lett és erősebb hangom. Ugyanakkor, ha nem tudom eléggé elvonatkoztatni magam, úgy járhatok, mint az esztergomi koncerten, ahol lement 16 fokra a hőmérséklet, Zsolna az apukáján, Lórin volt hordozóban, én meg félttem, hogy fáznak a lábacskaí. Néha éneklés közben eszembe jutott, hogy nem kellene odamenni a roadunkhoz, hogy szóljon Lórinak, tegyen valamit a lányunk lábára. Alkudoztam kicsit magammal... Amikor vége lett a koncertnek, Lóri mondta, hogy végig dörzsölgette a lábacskaíját, nem fázott meg.

– Hogy emlékszel arra, aki a lányod születése előtt voltál?

– A harmincas éveimre megtanultam, hogy megszeressem azt az embert, aki vagyok. Amire ma újra és újra rácsodálkozom, az a mérhetetlen szabadság, hogy például mindenhová biciklivel mentem, előfordult, hogy alig aludtam heteken keresztül, koncert után elmentem hajnalban úszni... Mostanában pedig mindennap azon gondolkodom, hogy van egy picike ember, akit nagyon szeretsz, és mégis minden egyes nap jobban szereted. Nem is tudom, hová tud ez a határtalan szeretet kilyukadni... Két ember-típust ismerek, akinek mindig könnyes lesz a szeme: az egyik, aki saját magától elérzékenyül, a másik pedig, akinek nyitott a szíve és sebezhető – ők az anyák. Én régen azért szerettem színpadon lenni, mert ott tudtam legjobban fókuszálni, élveztem, hogy mindent kontroll alatt tartok, érzékelek, reagálok rá. Ez most 24 órában így van.

– Akkor most már mást vársz a színpadtól is?

– Ezt még nem fejtettem meg, még tanulom. De úgy érzem, minden, amit az életben radikálisan csinálunk, előbb utóbb visszakeresi a saját helyét az egyensúlyban.

– Vannak dolgok, amelyek mostanra lényegtelenné váltak számodra?

– A dominancia kérdése biztosan. Ami persze egy letakart dolog, hiszen az ember sosem vállalja föl, hogy ez húzódik meg a tettei, mondatai mögött, de most egészen biztos, hogy egyáltalán nem izgat, nem is tudnék bele energiát tenni.

Vagy az, hogy mit mutatunk kifelé. Ez mindig nagyon érdekelt, hiszen előadó vagyok, aki a Magashegyi Underground színpadképét sokszor képzőművészeti alkotásként fogtam föl, és nemcsak a hangomat, hanem a mozgulataimat is folyamatosan monitoroztam. Ez bizonyos iskolák szerint modorosság, mások szerint jó, de ma már nincs is kedvem ezzel foglalkozni, spontán működtetem.

– A félelmeid is változtak?

– Felerősödtek, és sokat kell munkálkodnom, hogy ne nyomjam el őket, és jóban legyek velük.

– A te változásod a körülötted lévőekben is tükröződik? Hogyan hatott a kapcsolataidra az anyaság?

– A pandémia is és a kislányom születése is egyfajta távolságtartást hozott. Mindenki nagyon szépen érdeklődik, de van egyfajta távolságtartás a gyerektémától. Én sem kezdeményezem annyira a találkozásokat, hisz úgyis mindig Zsolnára kell figyelnem, hogy hová totyog éppen, betesz-e valamit a szájába. Én annyit mentem, annyit koncerteztem, annyi emberrel találkoztam, annyira nyitottan éltem, hogy most izgalmas számomra ez a puritán létezés. A játszótéren egy nagyon befogadó közösségre találtunk, kicsit a miénk is ez a nagy zöld tér.

– Írsz dalokat?

– Nem. Most nem. Majd.

– Ennek a fiatal anyukák egy felé fókuszálása, enyhe csóllátása az oka?

– Abszolút. Szép tőled, hogy nem evolúciós elbutulásnak nevezed. Nem tudok most a kreatív spirálban benne lenni, de a fiúknak rengeteg ötlete van. Mi most inkább Zsolna-zenét hallgatunk.

– Az milyen?

– Nagy Gryllus-rajongók vagyunk. Ennek van előzménye is: egyszer, amikor a koncertünk előtt léptek fel, megkönyeztem azt, ahogy ezek a „nagy gyerekek” játszottak a színpadon. Nagyon szeretem őket, és Zsolna is már egyévesen kérte, hogy „kákáká”, vagyis „kár, kár, kár”-t – A cinege cipőjét – hallgassuk, de nekem is vannak kedvenceim, például a Csigahéj – ezt a dalt mindig jólesik hallani.

– A nő, akit harmincéves korára megszerettél, nem ígérenyel törődést?

– Megtanultam az ötperces zuhanyozást és a háromperces sminkelést. Régen mindenféle rituáléra jutott időm,

”

**Van egy
közös
utazásunk,**

ami olyan, mint
a hullámvasút,
fel is visz, le is
visz, meg is ijeszt,
aztán meg is
nyugtat, végül
szépen letesz.

de most épp az az izgalmas, hogy nem magammal vagyok elfoglalva. Kikerekedett az élet. Én mindig azt hittem, hogy hálásnak lenni egy gerjesztett dolog, most ez mégis állandóan jelen van bennem. Hogy velünk van ez a kedves, okos, érzékeny, játékos, nagyon érdekes logikával megáldott leányka, hogy köré tudunk fonódni Lórivál, akit már a férjemnek tudok szólítani, és hogy ebben a lassulásban és tudatosságban olyan töltet van, ami nekem most izgalmasabb, mint az előző életem. Zsolnával néha nagyon egyivásúnak érzem magam. Például jókat tudok olyanonkán röhögni, hogy megfog egy almát, és azt mondja „aa”, vagyis alma, aztán ledobja, és azt mondja, „dada”, vagyis labda. Ez nekem nagyon vicces. Közben persze azért ezer csáppal figyelem a világot, de bevallom, nem vagyok felkészülve arra, amit az interneten kontrollálatlanul és akaratlanul, ömlesztve látok, ez számomra megemészthetetlen. Tegnap azon rágódtam, hogy mindenki az ismert énekesnőről posztol – akihez nem fűz közelebbi viszony, tiszteljük egymás munkáját –, és azt látom, hogy ebben az online térben, ami az életünkkel párhuzamosan él és mozog, méretetlen gonoszság van, ízléstelen, visszafoghatatlan, gátlástalan, túltölt véleményáradat. Alig néhányan gondolják úgy, hogy itt, ebben a térben is léteznie kellene etikának, jóérzésnek, szabadságnak, hogy mindenki tehesse azt, ami tovább viszi az útján, vagy hadd szerezzen tapasztalati tudást. Hogy legyünk türelmesek, nyitottak egymás felé, élje meg az életét mindenki úgy, ahogy csak ő tudja. Számomra teljesen érthető, egyértelmű, ha valakinek anyaként vagy fejlődő lélekként nagyobb igénye van az istenkapcsolatra. A hit olyan, mint egy védőburok, az ember ezt szeretné átadni a gyermekének is. Szerintem nem kellene folyamatosan önkinyilatkoztatásban élni, mindenre reagálni, mindent kommentálni. A vélemény önmagában nem baj, de a tényné emelt vélemény hamis világot teremt.

– Emlékszel az első istenélményedre?

– Én nagyon sok vallást megismertem, megszerettem, de a kereszténységbe születtem bele. Talán a nagymamám halálakor... vagy inkább már a Csernobil miatti gyermekkori betegségem volt az első transzcendens élményem. Amikor egyedül kellett megértenem az élet-halál kérdést. 1985-86-ban sokat feküdtem az ágyban, hallgattam és szorongtam, hogy vajon tudok-e transzformálódni az élethez vagy meghalok. Akkor kezdett munkálkodni bennem valami, ami még nem a vallás volt, hisz '82-ben születtem, abban az életkorban még nem beszélhetünk vallásról. Mondjuk egy székegy ember nagyon hamar megtanítja

imádkozni gyereket, én is hamar megtanultam. Nekünk most is van otthon egy Káldról kapott kis Mária- és egy kis Szent József-szobor. Kicsit modern, kicsit keresztény giccs, nagyon eklektikus. Zsolna először babának hívta, majd együtt Babbának neveztük. Ez már egyfajta kezdetleges vallásos nevelés, azt hiszem.

– A legtöbb szülő a gyermekét csodálatosnak látja, én is. Szerinted vajon tudat alatt az ideálképéhez alakítja őt, vagy az ideálját alakítja a gyermekéhez?

– Ezen én is sokat gondolkodom. Amúgy is olyan típus vagyok, aki, ha rálép a főre, szépen visszafogozgatja, hogy legyen meg a természetes autonómiája, törvénye. Igyekszem megengedni Zsolnának, hogy megmaradjon az eredendő lelkülete, de biztos, hogy anya-apa és a környezete is beleszivárogozik.

– A hálát, amiről beszéltél, főleg Zsolna miatt érzed?

– Ő a bekapcsolója volt, de nemcsak ő a tárgya, hanem a világunk, ami megvan, amelyben sem szükség, sem túl nagy bőség nincsen, se nem unalmas, se poshadtság nincs benne, de a valahová tartás sem hiányzik belőle.

– Szerinted miről érdemes ma dalt írni?

– Általában pszichológiai spekulálásokról, amikből azért blőd módon is lehet építkezni. Szerettem úgy keverni az arányokat, hogy a tudatosság mellett mindig elvigye a dalt valami felfedezni vágyott dinamika, ami benne rejlik.

– A közönség most már évtizedek óta követ, egészen közelről is ismerem egy rajongódat, az egyik lányomat. Szerinted mitől ennyire hűségesek?

– Nem is tudom, létezik-e még ilyen zenekar, aki mellett ennyire kitartott a közönsége, holott nincs energiánk mostanában az online kapcsolattartásra és marketingre. Nagyon hálás vagyok nekik. Hogy mit szeretnek bennünk? Talán, hogy van egy közös utazásunk, ami olyan, mint a hullámvasút, fel is visz, le is visz, meg is ijeszti, aztán meg is nyugtat, végül szépen letesz. Talán ennek a szépen letevésnek az ígérete vagy a folytonossága az, ami miatt velünk vannak...

– Ennek a szépen letevésnek mi a titka?

– Mindig úgy közeledni valahoz, hogy megérezd, mennyire közelítheted meg. Mert nem mindenről lehet azonnal beszélni. De érdemes megkörülni a fontos dolgokat. ♦